

למוסקו אלקלעי היה מה שכל שחקן בישראל חולם שיהיה לו: חוזה שנתי עם הקאמרי, שהבטיח לו את משכורתו בשקט, בלי דאגות למחר, בלי דאגות מה יהיה אם ההצגה לא תצליח, בלי דאגות כלשהן — מלבד הדאגה למלא את תפקידו. ואז, יום אחד, קם האיש — וורק את כל זה מכבד לחלון, מבצע לדלת, ליתר דיוק: הוא טרק את הדלת בפני מנהל הקאמרי, ויתר על סיר הבשר, ויצא למצוא את מחיתו בשוק החופשי הפורע. לא צריך פרנסה. לא היתה זו הפי עם הראשונה שהשחקן בעל הקרחת והוקני קן הגינגיזיים, והעיניים הכחולות החייכיות, הלך לחפש לעצמו דאגות, במקום בטוח, בפעם הראשונה הוא עשה זאת לפני שמונה שנים, ברומניה ארץ הולדתו. מוסקו, כיום בן ארבעים, התחיל את הקריירה שלו כשחקן תיאטרון בגיל 18. במשך 14 שנה הופיע בתיאטרון ג'ולשטי בבוקרשט, מוגן עלידי חוזה ממלכתי, שהבטיח לו תעסוקה ופרנסה עד ליציאתו לפנסיה. אלא שאלקלעי החליט שיעודו כשחקן אינו עולה בקנה אחד עם קבלת הוראות בחייו האמנותיים מפוליטרוקים. הוא ויתר על החוזה, הביטחון, רומניה כולה, ועלה ארצה עם אשתו רודיקה.

העיקר השליחות. בקאמרי עבד מוסקו, הנחשב למיקצוען שקט, אחראי ומסור, במשך ארבע שנים. "מעולם לא קיבלתי תפקידים ראשיים", מספר הוא. "בתחילת השנה, הודעתי למנהל הקאמרי, שאינני יכול להמשיך לקבל רק תפקידים מישיניים. מחכה לך תפקיד טוב מאוד בי הפקודה", הבטיח לי.

כשפורסם הליהוק של הפקודה, הייתי על סף התמוטטות עצבים, כשראיתי איזה תפקיד קיבלתי. ההנהלה ניסתה למכור לי את הסיפור שאני ממלא שליחות. "מעדיף להתמודד". הפעם לא איתר אלקלעי לקנות את התשובה, סירב פקודה בהפקודה. "ידעתי שזה לא תפקיד בשר בילי", הסביר השבוע. "שלא אוכל למלא אותו. אך ההנהלה לא רצתה לשמוע לי. הודיעו לי שאם אני מסכים לתפקיד שהוטל עלי, שלא אופיע לחזרות". הוא לא הופיע — ולאחר ארבע היעדרויות קיבל הודעה על ביטול החוזה. "מזבזבז", מסכם השחקן המתמדר. "עברתי לשחק בתיאטרון הנוער. אין

שחקן אלקלעי

אחרי 8 שנים, סיבוב שני

לי אמנם חוזה שנתי, אבל איש לא מנסה לשכנע אותי לקבל פקודות בניגוד לרצוני. יש לי תפקיד ראשי, ומעדיף להתמודד כך". הגיב על הפרשה אורי עופר, האדמיניסטרטיבי של הקאמרי. "אנחנו לא נוהגים להתווכח עם שחקנים שעזבו. אם יש לי דעה בעניין — אני לא מתכוון להכניס אותה לעיתון".

מגיב אלקלעי: "בקאמרי אין דאגה להתקדמות השחקנים. הוא מסוג התיאטרון רונים שהנהלה בו פועלת כאילו היתה הנהלה של מפעל, והשחקנים הם פועלים."

מדוע אזלו

הכרטיסים

לישראלים

לאולימפיאדה

כאשר תיפתח באוגוסט הבא ה-אולימפיאדה במינכן, ימלאו עשרים שנה להשתתפות ישראל באולימפיאדות. במינכן, ימלאו גם עשרים שנה לשערי רייה ציבורית ממדרגה ראשונה — שערי ריית הכרטיסים לאולימפיאדות. שנולדה ביום הראשון להשתתפות ישראל במוסד זה, כאשר דגל ישראל התנוסס, לראשונה באולימפיאדת הלסינקי ב-1952.

הספורט הפך

לפרה חולבת

כאז נערכה האולימפיאדה במקומות שונים בעולם. רק דבר אחד נשאר קבוע: המונופול על מכירת כרטיסים לאולימפיאדות — נשאר תמיד בידי פלחורס, חברת הנסיעות הגדולה. חברות הנסיעות האחרות שתקו תמיד. הן ידעו כי ישנה תועלת קטנה מאוד בצעקות. במדינה בה הספורט הפך לפרה

גלובינסקי

אירגנה את הטיסה, וביקש שובר תשלום על 3000 דולר בשביל עודף המשקל. כשרגיעו לשדה-התעופה, התברר שאל-על לא חשבה כלל לדרוש מנבחרתנו הלאומית כסף עבור עודף משקל, כמו מנוסעים רגילים: כך נשאר הכסף בסוף בידיים המתאימות. בימים אלה נתברר חובבי הספורט בישראל כי ניתן להשיג כרטיסים לי-

שהסתלק עד כדי כך, שהוא רואה בשיטת "שומר לי ואשמור לך" התנהגות ציבורית נאותה.

יש יוצאים

מן הכלל

עירפוד נוסף בפרשת הכרטיסים הוא ענין החברות הקטנות שקיבלו פתי אום כרטיסים לאולימפיאדה. לדברי גליר בינסקי, מדינות רבות באסיה ובאפריקה החזירו כרטיסים רבים. בגרמניה קנו את הכרטיסים האלה חברות גדולות, והן מכר אותם לחברות קטנות ברחבי העולם.

"אבל הרי טענת כי הוועד האולימפי הבינלאומי אסר על יותר מחברה אחת בכל מדינה לעסוק בכרטיסים?"

מתרץ גלובינסקי באי-נוחות: "זה נכון. אבל כאן יש מקרה יוצא מן הכלל. נשאר יותר מדי כרטיסים, או הוועד האולימפי הגרמני, לא הבינלאומי, נתן אישור לעוד חברות למכור."

כבר כיום נראה כי האולימפיאדה בי מינכן צועדת לקראת בלאגאן מונומנטלי. למופעי הפתיחה והנעילה אין כרטיסים כבר עתה. בשביל צופים שיגיעו מיותר ממאה ארצות, הכינו הגרמנים איצטדיון של 80,000 מקומות בלבד. הם מעדיפים שישמיעו את הכנסת האורחים שלהם, מ- אשר להתקע עם מונומנט גרנדיוזי, ש-

שננה ריית

מרה. כבר כיום, כך מסתבר, אין סיכוי רב לאזרחי ישראל לחגוג למישחקים האולימפיים. כל הכרטיסים שהוקצבו לכך לישראל כבר אזלו, או נתפסו בשיטת החלוקה המזרחית הקיימת בישראל. חובבי הספורט הישראליים, יצטרכו ברובם לחפש תחליף בצורת שידורי הטלוויזיה, שלפי המקווה, יועברו אז במסגרת מינכן לישראל באמצעותו של לוויין תיקשורת.

כרטיסים מדינתי

אחרי האולימפיאדה לא יהיה מה לעשות בו.

לעומת זאת, יש עודף בכל העולם ל-כרטיסי המשחקים עצמם. "זה מזכיר את האולימפיאדה במכסיקו", אומר גלובינסקי, "שכן קנו החברות הדרום-אמריקניות את כל הכרטיסים. נוצר מחסור בכרטיסים בי כל העולם. רק לפני המשחקים התברר לחברות שאינן יכולות להיפטר מחלק גדול של הכרטיסים. וכך, ימים מספר לפני הפתיחה, הוצף השוק בכרטיסים מתחת למחיר הקרן."

לרמות

את האוצר

הערוייה נוספת הקשורה בכרטיסיים היא אופן רכישתם. בהתאם ל-מדיניות הרווחים של פלחורס, ניתן לקנות כרטיסים לאולימפיאדה רק בעיסוק חבילה — בתוספת מקומות בבתי מלון. ולא רק זה: את הכרטיסים המשובל יש לרכוש מסכום הקצבת מטבע זר. כיצד ייתכן שאדם יצא למינכן ב-250 דולר, שמהם יקנה כרטיסים, יתגורר בבית-מלון — וגם יאכל לפעמים? קשה שלא להגיע למסקנה, שהאוצר מתחנן ממש שירמו אותו.

כשנשאל חיים מזרחי, מנהל מחלקת הנסיעות של פלחורס, כמה הוא חושב "ישאר ליהודי למחיתו בגרמניה, אחרי שירכוש את הכרטיס והמלון, ענה בגלילוי לב: "זה תלוי ביהודי."

אולימפיאדה הקרובה במינכן, בשתי חב-רות נסיעות קטנות. לאלה שנחפזו לשם, יצפתה אכזבה. לפתיחה ולנעילה, שהם המופעים המבוקשים ביותר — לא היו כלל כרטיסים. גם למשחקים החשובים יר, כמו שחייה, כדורסל, וכדומה, לא היו כרטיסים. למעשה היו רק מעט כרטיסים בודדים למשחקים המשניים בחשיבותם. משעשעת ביותר היתה תשובתם של אנשי משרד הנסיעות החיפאי EWTR. כשרשאלו: ומה עם מופעי הפתיחה והנעילה? ענו: "את אלה סידרנו שתוכלו לראות בטלוויזיה."

האחראי לכל ענייני הכרטיסים האלה הוא נשיא הוועד האולימפי הישראלי — חיים גלובינסקי. בתשובה לשאלות, טען בתחילה גלובינסקי, כי הוועד האולימפי הבינלאומי מתיר שבכל מדינה תהא רק חברה אחת המטפלת בכרטיסי האולימפיאדה.

"ומה הסיבה שבארץ עושה את זה פלחורס?"

"אומר לך בגלוי", משיב גלובינסקי ב-גילוי לב. "זה חסד נעורים. היו ימים שלא היה טוטו, ולהתאחדות לא היה כסף, ואז החברה היחידה שהיתה מוכנה לתת אשראי לספורטאים שנסעו היתה פלחורס. לא תמיד הם זכו לראות כסף כליכך מהר, ובכל זאת המשיכו לתת קרדיט לשחקנים ולמלווים. היום אנחנו זוכרים להם את זה, ומשלמים להם באותה מטבע."

גילוי לבו הנוגע ללב של גלובינסקי אכן ראוי לציון. מה שמצטיין קצת פחות, זה ההגיון שלו — הגיונו של עסקן ציבורי

חולבת לעסקן הממולח, עבר גם עניין זה לסדר היום.

ובכל זאת, היו כאלה שהדבר הטרידם: מה עושה את פלחורס טובה מהם? כיצד הגיעו הדברים לכך, שכל אירוע ספורט בינלאומי היה הוועד האולימפי מעביר אוי-טומטית את המונופול על מכירת הכרטיסיים לחברה זו — כמו למשל במשחקי הכדורגל על אליפות העולם במכסיקו?

מי שצודק

מקבל בעיטה

אומר בעל חברה נסיעות קטנה, שהיה בשעתו מבחירי הספורטאים בי ארץ: "אני לא רוצה להיכנס לפרטים, כי אם אני עושה את זה — אני גמור פה בארץ. זה יפה מאוד לדבר על צדק, אבל כשאנחנו בא לעשות אותו אתה צריך להיות קודם קדוש. אני פשוט לא יכול להרשות לעצמי להרוס לי ולמשפחתי את החיים — רק בגלל שאני יודע שהמעשה שעלי לעשות הוא צודק ונכון. הנה קח את ריבלין. הוא האיש שחשף את כל הטינופות בכדורגל. איפה הוא היום? איזה בעיטה שהוא קיבל. וזה אדם שהלך שמאלימין עם הצדק."

"אני יודע בדיוק מה הולך עם הכרטיסים האלה. פה בארץ מספיק שתדע לי איזה אנשים צריך לתת זוג כרטיסים חינם — וכל האופציות בעולם אצלך בכיס. אספר לך סיפור נחמד על אחד מבחירי עסקני הכדורגל בארץ. רק בלי שמות. הקבוצה היתה צריכה לנסוע לחו"ל. התברר שיש לו עודף-משקל של כמה מאות קילו. הלך העסקן לחברת הנסיעות ש-